

Nieuwsbrief zendingscommissie

Op D.V. zondag 6 maart wordt in onze Hervormde Gemeente Strijen tijdens de kerkdiensten weer de jaarlijkse voorjaarszendingscollecte gehouden. Deze collecte is bestemd voor de families Mager en Folmer, die namens de GZB uitgezonden zijn en voor Karsten en Irene, uitgezonden namens Wycliffe Bijbelvertalers.

U kunt via deze nieuwsbrief meer over deze personen en hun werk lezen en zij hopen dat u hen d.m.v. de zendingscollecte wilt ondersteunen!

Uw donatie voor de collecte kunt u overmaken op het bankrekeningnummer NL78 RABO 0361 8617 10 (Herv. Gem. Strijen, zending) of via de volgende link <https://www.hervormdstrijen.nl/diensten/collectes>.

Zendingswerk is geen mensenwerk, maar God maakt wel gebruik van mensen. En uw gave wil Hij daarvoor ook gebruiken!

Wilt u ook meebidden voor hen en voor allen die in de zending werkzaam zijn?

Voor contact met de zendingscommissie is het e-mailadres:

zendingscommissie@hervormdstrijen.nl.

U kunt via bovenstaand e-mailadres ook een papieren versie van deze nieuwsbrief opvragen.

Meer informatie is ook te vinden op onze website:

www.hervormdstrijen.nl/evangelisatie/zendingscommissie.

Rik en Caroline Mager, discipelschapstrainer en orthopedagoge in Rwanda.

Op 19 december was het feest bij de familie Mager. Zoon Jonathan werd gedoopt tijdens de Engelse dienst. Als symbool van het binnentreden van de dopeling in het gezin van God, vindt de doop plaats bij de ingang van de kerk. Onder toezien van zijn peetouders, pastor Obadias, pastor Alphonse, zijn vrouw Odette en pastor David vond de feestelijke gebeurtenis plaats. Na

de dienst was er een tuinfeest in de tuin van de familie Mager waar onder het genot van een heerlijke lunch, verzorgd door het Mother's Union restaurant, speeches gehouden werden en cadeautjes gegeven. Een mooie gezegende dag!

Dat de dagen ook wel eens anders verlopen ervaaarde Caroline op een donderdag in januari. Met frisse moed vertrok ze naar Nyabitimbo om daar te gaan meten. Dat is op zo'n twee uur rijden van Kamembe. Maar na een uur deed de auto raar. Wat bleek, de remmen achter waren in brand gevlogen terwijl er maandag in de garage aan gewerkt was. Gelukkig kon het geblust worden en bleef de schade beperkt. Maar zomaar verder rijden was niet mogelijk, eerst moest de auto gerepareerd worden. Gelukkig kon Rik een andere auto regelen en hij kwam met een monteur te hulp. Met die andere auto kon Caroline door naar Nyabitimbo. Dachten ze alles gehad te hebben kregen ze daar slecht bericht van de pastor. De lokale leider van de sector had alle mensen naar huis gestuurd en wilde de pastor op laten pakken, omdat hij zogenaamd niet van het programma afwist.

Maar de pastor kon via een bericht op zijn telefoon bewijzen dat ze een dag eerder contact hadden gehad over het programma. Opgepakt worden was van de baan, maar er moest wel een stevig gesprek gevoerd worden in de sector office. Gelukkig is alles met een sisser afgelopen, helaas moet er voor het meten een andere dag gepland worden. Ondertussen was de auto provisorisch gemaakt en is Rik er de volgende dag mee maar naar Kigali vertrokken, zodat er een goede reparatie gedaan kan worden.

Momenteel valt er veel regen in Rwanda en dan komen Rik en Caroline wel eens voor onverwachte situaties te staan. Ze waren in Bweyeye geweest voor een vergadering met ouders van de voedselprogramma's, toen ze terug wilden gaan zakte de brug onder de auto vandaan. Een aparte ervaring. Gelukkig werd er door veel mankracht hulp

geboden en werd de auto uit het gat getild. Wat een geweldige samenwerking! Door de vele regen waren de wegen naar Mukarange in modderpoelen veranderd en glibberig geworden. Daardoor kwam er ook maar een handjevol mensen naar het voedselprogramma. En als echte Nederlanders die geen tijd onbenut willen laten, hebben ze met zijn allen pinda's gedopt.

Een paar weken geleden had de lokale leider van Nyabitimbo aanwijzingen gegeven voor het voedselprogramma waar ze zich keurig aan hadden gehouden. Maar daar aangekomen had hij besloten om het toch weer te veranderen en bepaald dat ze in de wijken en op straat moesten gaan meten. Maar met de regenval is dat zo goed als onmogelijk. Door zijn gedrag krijg je jammer genoeg het idee dat hij het voedselprogramma niet wil. Er zit niets anders op om dat te accepteren en weer verder te gaan.

Een mooie Rwandese gewoonte is, dat als je een koe gekregen hebt, je het eerste kalfje dat geboren wordt weer weggeeft. Zo had een gezin, dat

anderhalf jaar geleden door een modderstroom drie kinderen had verloren, een koe gekregen. Een half jaar geleden is daar een kalfje geboren wat nu weer doorgegeven is. En als dit koekalf ook weer kalft wordt ook dat kalf weer doorgegeven aan iemand anders. Wat een prachtige manier om zo de zegen door te geven.

De studenten kwamen gezellig langs bij Rik en Caroline om met elkaar te praten en Jonathan te bewonderen. Jonathan werd verrast met een mooi cadeau wat goed bij hem in de smaak viel.

Wij zijn dankbaar dat het goed gaat met de familie Mager. Wilt u mee blijven bidden voor het werk dat zij doen en voor bescherming op de weg en dat ze een zegen kunnen zijn voor de mensen om hen heen.

Rik en Caroline zijn altijd blij en verrast om post uit Nederland te ontvangen. Op 8 maart is Rik jarig, maar gewoon een kaartje, brief of een mooie tekening ontvangen is ook al een feestje!

Wilt u ze met een kaartje verrassen, kan dat naar:

Fam. Mager

P/O EAR Cyangugu Diocese

PO Box 52, Kamembe, Rwanda.

Blijf op de hoogte

Volg Rik en Caroline op de voet via hun weblog:

https://www.gzb.nl/zendingswerkers/rik-en-caroline-mager/home?user_id=1019243

U kunt daar een e-mailabonnement op de nieuwsbrief nemen. Rik en Caroline zijn ook te volgen op Facebook, dit kan op "Duizend heuvels vol vreugde".

Karsten en Irene, uitgezonden namens Wycliffe Bijbelvertalers.

Gemeenschap der talen.

Zaterdag was het dan zover: al een aantal weken geleden had een jong stel in de kerk gezegd dat ze ons wilden uitnodigen voor een maaltijd bij hen thuis. Ook een aantal ander stellen werd uitgenodigd. We waren benieuwd hoe het allemaal zou gaan.

Hoewel onze gastheer een goede baan heeft, troffen we vrijwel geen meubels in het huis aan. We gingen dus op kleden op de grond zitten en werden voorgesteld aan zijn moeder. Die sprak alleen de 'T' taal, maar met wat gebaren en vertaling van de zoon konden we elkaar toch begroeten. Al snel kwamen ook de andere stellen binnen en werd er met elkaar in het Engels gepraat, terwijl er regelmatig woorden van andere talen doorheen geregen werden. Dit werd helemaal leuk onder het zingen. "This is the day" kenden we allemaal, en dus gingen we dat na elkaar in onze eigen moedertaal zingen: vier verschillende talen. Vervolgens zei iemand: "Wie gaat er preken?" en wees iemand aan. Die ging het improviseren prima af, en vroeg vervolgens om getuigenissen. De jongeman die naast Karsten zat vertelde dat hij als militair regelmatig voor zijn teamgenoten bad. Toen hij wilde vertellen dat een van zijn

maten samen met zijn hele familie tot geloof was gekomen schoten de Engelse woorden tekort, en ging hij enthousiast over in de 'H' taal. De meesten van ons konden dit verstaan. Zo konden we samen God danken voor de grote dingen die Hij deed. Een van de andere gasten werd gevraagd om te eindigen en deed dat vol vuur in de 'B' taal. Wij verstonden het niet, maar God wel!

Na afloop ontdekten de vrouw en de moeder van de gastheer, die beiden geen Engels spraken, tot hun verrassing dat ze wel een gemeenschappelijke tweede taal hadden met een van de andere gasten... Zodoende voelden zij zich ook thuis in deze meertalige gemeenschap der gelovigen!

Om voor te bidden en danken:

- We zijn dankbaar voor het ontstaan van deze kleine gemeenschap van gelovigen.
- We bidden dat we als gemeenschap een licht en zout kunnen zijn voor hen om ons heen.

Willem en Joanne Folmer, namens de GZB als artsenechtpaar uitgezonden naar Congo.

De HEERE zal voor u uit trekken en de God van Israël zal uw achterhoede zijn'
Jesaja 52

Dienen in Congo – Gebedsbrief van Willem en Joanne Folmer.

Beste broers en zussen,

Dank dat we hier in Bunia beginnen te settelen. Zoals we vorige maand in de nieuwsbrief schreven, hadden we besloten hier te blijven wonen in Bunia. We zijn dankbaar dat we dit huis hebben, het is een geschikte plek voor ons. Aan de andere kant hebben de kinderen het regelmatig zwaar en huilen ze dat ze naar Nederland willen. Ze weten dat we daar volgend jaar naar toe gaan en het voelt voor ons alsof ze daarvoor in de wacht staan. Het wonen tussen vier muren zorgt ook voor dagelijks uitdagingen en de kinderen hebben veel aandacht nodig. Als teken van hun ontheemd zijn, spelen ze vaak in onze auto (zie foto).

Bid voor de kinderen dat ze vrede zullen hebben in lijf, gedachten en hart. En dat ze goede manieren krijgen om met de stress om te gaan.

Dank dat de eerste medische training goed is verlopen. Met de medische coördinatie van de 34 medische structuren van de kerk hebben we afgesproken om elke maand een bijeenkomst te organiseren. De ene keer voor een medische training, de andere keer om afspraken te maken over management en beleid. Op deze eerste training waren 20 personen vanuit twaalf klinieken, die actief meededen. Willem gaf de training

samen met dr. Mastaki (de directeur van Itendey) en we deelden zuurstofmeters, protocollen en medische literatuur (digitaal) uit. We hopen op deze manier de klinieken te bemoedigen en praktisch te ondersteunen.

Bid voor de volgende bijeenkomst die over het financiële beleid gaat, wat wel een enigszins gevoelig onderwerp is. We hopen dat er een uniform, transparant financieel systeem komt dat bijdraagt aan een stabiele basis voor de verschillende klinieken.

Dank dat we allemaal gezond zijn en elke keer weer energie krijgen om ons werk te doen. Ook Joas ontwikkelt zich goed en Lukas maakt goede vooruitgang op school. Hij kan zelf al boekjes lezen en Annelie spreekt al aardig Engels doordat ze drie keer per week naar een klein schooltje gaat met een Canadees curriculum.

Bid voor de vele vluchtelingen in Ituri. De onveiligheid is niets verbeterd, op verschillende plekken wordt er gevochten en mensen zijn vaak al meer dan een jaar van huis. Joanne werkt elke week op de verloskunde van een naburig ziekenhuis en ontmoette daar afgelopen vrijdag meerdere vrouwen die net zijn bevallen, terwijl ze kort daarvoor gevlucht waren, vanuit een dorp waar ze juist naar toe waren gevlucht!

Bid ook voor al het personeel van Itendey, dat grotendeels werkeloos in Bunia woont. Het is een hele zware tijd voor onze oud-collega's.

Bid voor vrede in Ituri.

Bid voor juiste beslissingen als we ons meer gaan voorbereiden op terugkeer naar Nederland. Zoals het er nu uitziet, komen we begin mei terug en is de terugkomstdienst eind juni. We zijn dankbaar dat we al een huis hebben (in Barendrecht) en al goed contact hebben met de school waar de kinderen naar toe zullen gaan. We hebben wijsheid nodig om een balans te vinden in de verschillende werkzaamheden, om werk goed af te ronden, tijd te nemen om afscheid te nemen en voorbereidingen te treffen.

Bid voor een gezegende training voor zondagschoolwerkers begin januari. We hopen samen met een Congolese pastor de training nogmaals te organiseren, nu voor alle veertien districten van de kerk. Elke district stuurt twee zondagschoolwerkers die de training op hun beurt weer aan alle zondagschoolwerkers van hun district geven. Ook proberen we alle boeken nog af te maken, zodat er drie jaargangen van vier boeken zijn die lokale kerken tegen een kleine vergoeding na de training kunnen bestellen.

Dank voor jullie gebeden!

Willem & Joanne

Lukas, Annelie en Joas